

The Nose, un viatge en vertical

Autor: **Joan Maria Vendrell**

El que realment atrau és la seva bella i superba línia que recorre els 1.000 m del Capitán de dalt a baix, sense un llarg de més, sense un llarg de més, sense un llarg de menys.

Si hi ha alguna via que representi millor que cap altra la perfecció geomètrica del món vertical i que sigui, alhora, un referent indiscutible de qualsevol escalador, aquesta és, sense cap mena de dubte, The Nose. Per damunt d'aquesta fama, però, el que realment atrau les mirades i els anhels dels escaladors des de fa gairebé cinquanta anys, és la seva bella i superba línia que recorre els 1.000 m del Capitán de dalt a baix, sense un llarg de més, sense un llarg de menys. Jo crec, sincerament, que no hi ha millor resposta a la famosa pregunta «¿què és el que ens porta a pujar parets?» que una bona fotografia de la Nose. De fet, fa més de vuitanta anys, un excèntric Mallory va dir a un periodista una frase semblant a

aquesta: «Vull pujar a l'Everest senzillament perquè és allà». De la mateixa manera, The Nose et captiva amb una sola mirada; és impossible defugir la seva atracció. Si a això afegim que està situada a la idíl·lica vall del Yosemite –que disposa d'un granit excel·lent i d'una meteorologia molt benèvola– i que per les seves fissures han passat i continuen passant els millors escaladors del món, sols ens queda una sortida possible: comprar un bitllet d'avió cap a San Francisco! I això és el que vàrem fer l'Esther i jo l'octubre del 2005, anar al Yosemite.

L'arribada a la vall del Yosemite és un moment màgic, sobretot a primera hora del dia, quan el sol comença a il·luminar la part de dalt del Capitán mentre el bosc i les parets menors encara dormen. Certament, sembla un decorat imaginari, un escenari irreal. Tot i que és el meu quart viatge al Yosemite, les sensacions es mantenen igual d'intactes que quan hi vaig anar per primer cop.

JOAN MARIA VENDRELL

Sense gaire temps per al romanticisme, ja que sols disposem de deu dies a la vall, comencem a fer els preparatius per a l'escalada. Per a qualsevol escalada al «Capi» l'estratègia és un element clau, fins i tot més que la tècnica i la capacitat física. I la Nose no és pas una excepció; ans al contrari, per triomfar a la Nose és imprescindible una bona tàctica. Els meus dos anteriors intents frustrats a la via ratifiquen aquesta teoria. De fet, la ruta en si no té una dificultat extrema (5.9/C2/1.000 m), comparada amb les rutes veïnes, però requereix rapidesa amb els friends i els Jumars, saber pendolar com el Big Ben i tenir traça amb les maniobres del farcell. Molta gent, que sols considera la dificultat tècnica, pensa que la Nose és la opció més senzilla per escalar el Capitán. Jo no penso el mateix. De fet, és la via del «Capi» d'on es baixa més gent. Hi ha altres rutes –Zodiac, Tangerine Trip, Lurking Fear– de més dificultat, però de menor compromís, que sota el meu parer són més adequades per tenir un primer contacte amb la paret. Per escalar la Nose, no cal fer A5 ni 8a, però és recomanable tenir una mínima dosi d'experiència en escalada de gran paret.

Com que sabem que no pujarem la Nose en un dia i encara menys en lliure –encara que a dia d'avui sigui la cosa més normal del món–, nosaltres, com a romàntics de l'escalada que som, ens proveïm de queviures i d'aigua per a cinc dies. Tenim la intenció de gaudir de l'escalada, sense presses, sense angoixes. La Nose suposarà el bateig *bigwaller* per a l'Esther, la seva particular Ítaca en forma de paret. Com deia el mestre Llach, «has de pregar que el camí sigui llarg, ple d'aventures, ple de coneixences...»

Per fi comencem l'escalada el dia 10. Pugem els primers quatre llargs, que combinen l'escalada lliure i l'artificial, i baixem a dormir a la tenda que tenim instal·lada al camp IV. Ens adonem que som més de deu cordades a la Nose; això sí, repartides en els primers 600 m, així que compartim el mateix anhel, però per sort en diferents reunions!

El dia 11 és un dia important. Hem de remuntar els 200 m de corda que vam fixar ahir, pujar els gairebé 60 kg de farcell i escalar vuit llargs fins al Dolt Tower, on ens espera el famós relleix bivac per a quatre persones. És un dia etern i feixuc, en què apareixen els primers pèndols seriosos de la ruta i ens adonem de les nostres limitacions com a escaladors de fissures, ja que no podem ni tan sols superar en lliure els 5.9² de les famoses *stoveleg cracks*. Realment, es pot pujar el 95 % de la Nose en sabatilles i pedals, però com més tirem d'estreps, més hores ens estarem a cada llarg. Com que l'Esther i jo no tenim pressa, arribem de nit al relleix, on descensem més tous que al millor llit del món.

El dia 12, ens posem els peus de gat per provar fortuna i aconseguim alliberar el famós Texas Flake, una xemeneia de 5.8 (cinquè inferior) amb una sola assegurança en els 15 m de recorregut que té. Tal vegada sigui l'únic llarg obligat de tota la Nose en què l'escalada lliure sigui obligatòria, i sempre que no portis un friend del núm. 567! És tan cert com patè-

tic, però potser va ser el llarg de tota la via on vaig cremar més adrenalina. Vist això, decidim desar els peus de gat i la magnèsia al farcell, i continuar amb les «tècniques ancestrals» d'escalada. Dos llargs més amunt, ens les tenim amb el legendari pèndol King Swing, que, com el seu nom indica, jés força *king*! De fet, el pèndol consisteix a «viatjar» de la reunió 17 a la 18, separades 25 m entre si, però a la mateixa altura. Solució: córrer com un desesperat per la paret, plenament conscient que la teva vida depèn exclusivament d'un fil anomenat *corda dinàmica, antiaresta*, amb tractament *dry* i tot el que vulguis, però sense el tractament «antipor». Marejats encara per la incoherència del trajecte horitzontal dins del nostre camí, *a priori* vertical, instal·lem l'hamaca en l'única de les trenta-dues reunions de la Nose que s'ha de muntar. En fi, un dia ple de records simbòlics.

L'endemà, ben d'hora, continuem pendolant i plorant fins al camp IV, on ens espera un bon esmorzar i un bon relleix. És octubre, la temperatura és força agradable –uns 20°–; la panoràmica, impressionant. De fet, escalar en aquesta època té l'avantatge que beus menys aigua que a l'estiu i, per tant, pugues menys quilos de pes; però per contra, el dia és

JOAN MARIA VENDRELL

Instal·lem l'hamaca a la reunió aèria 23, preparem els famosos spaghetti with meatballs i ens quedem adormits somiant amb possibles reencarnacions per pujar per tot arreu sense l'ajut dels estreps...

La idíl·lica vall del Yosemite captiva amb una sola mirada, impossible de defugir.

La Nose disposa d'un granit excel·lent, i l'estratègia per escalar-la és un element clau.

molt més curt i a les cinc de la tarda ja has de plegar. Mirem el rellotge i continuem l'escalada. Si hi ha algun llarg famós per antonomàsia a la Nose, aquest és el Great Roof, i més encara després que el 1993 la

Lynn Hill mostrés a tot el món com n'estaven de lluny els límits de l'escalada, sobretot els femenins. Una escalada excepcional, avançada a l'època, i una imatge inesborrable de l'escaladora americana recorrent el cèlebre sostre, amb l'única ajuda de peus i mans, un 8a⁺ a 700 m del terra. Nosaltres també l'escalem; això sí, amb un altre estil, menys visual, però estem igualment feliços de reviure aquella escalada impressionant a la Nose. A les cinc en punt, instal·lem l'hamaca a la reunió aèria 23, preparem els famosos *spaghetti with meatballs*³ i ens quedem adormits somiant amb possibles reencarnacions per pujar per tot arreu sense l'ajut dels estreps...

Dia 14 d'octubre del 2005. Quart dia de travessa marítima per aquest oceà granític. Ja ens en queden menys –no sabem si de metres o de forces–, però el cas és que el trajecte continua. El darrer terç de la Nose és un seguit de díedres perfectes, verticals i mantinguts, en què la percepció del buit deixa de ser considerada «pati», per passar a ser una mena de sensació de llibertat total. ¡Tant li fa escalar a 80 o a 800 m per damunt dels gegantins arbres de la vall, que ja no són més que imaginaris bonsais perduts en les planúries! El que importa realment és gaudir de cada fissura que escalem, de cada sensació que assaborim, de cada friend que col·loquem. Estem escalant la Nose, una via difícil d'oblidar. Avui ens avancen dues cordades, que l'escalen el mateix dia, en unes vint hores aproximadament. Ells avui sortiran per dalt, contents de la seva gesta. Nosaltres dormirem de nou a la paret, al confortable camp VI, contents de la nostra experiència.

L'endemà ens aixequem amb ganes d'arribar al cim. Ens en separen set llargs i 200 m. Per esmor-

NOTES

¹ The Nose és considerada, per molts escaladors, la via més famosa del món, com ho poden ser, per exemple, la Walker, al massís de Chamonix; la Rabadà-Navarro, a l'Estat espanyol, o l'Anglada-Cerdà de l'Aeri, a Catalunya.

² Un cinquè grau de la nostra escala de dificultat.

³ Arxiconeguda llauna d'espaguetis precuinats, molt utilitzada per tota la comunitat escaladora a la vall.

⁴ Nom d'una altra via molt famosa del Capitán, amb una dificultat en lliure de 8a⁺.

Fitxa tècnica

LOCALITZACIÓ:

Parc Nacional de Yosemite, Califòrnia, EUA

CONQUESTA:

Warren Harding, Wayne Merry i George Whitmore, el 12 de novembre del 1958.

DIFICULTATS:

VI/5.9/A2

MATERIAL RECOMANABLE:

2 jocs de tascons (és recomanable portar stoopers), 3 jocs de friends, 60 mosquetons, jumars, politja i estreps.

TEMPS:

La majoria dels escaladors necessiten de 3 a 5 dies per completar la ruta. El més normal és equipar fins a la Chicken Ledge (R4) i des d'allà sortir amb 4 dies més. Obviament, hi ha qui la realitza en el dia (en unes 20-22 hores), però s'ha de anar molt fort i molt lleuger, i és del tot necessari conèixer bé la via.

COM HI PODEM ANAR:

Cal volar en primer lloc fins a San Francisco. Lufthansa i Air France ofereixen vols des de Barcelona a partir de 615 \$. A Yosemite, hi podem anar en autocar (95 \$ anada, 7 hores) o en cotxe (30 \$ lloguer/dia, 4 hores). A EUA és molt recomanable disposar de vehicle propi; si hi estem més d'un mes, l'opció més rendible és comprar un turisme. En podem trobar a partir de 800 \$.

ON PODEM COMPRAR:

Al mateix poble de Yosemite Village podem comprar qual-sevol cosa, això sí, a uns preus força elevats. La millor opció és fer les compres a Mariposa (a 40 km) o a Fresno (a 78 km) abans d'arribar a la vall. Per comprar material tècnic d'escalada a la vall haurem d'anar al Curry Village –tenen de tot– i si volem una opció més econòmica, a Berkeley (a 15 km de San Francisco).

ON PODEM DORMIR:

La majoria dels escaladors van al càmping Sunnyside, conegut popularment com a Camp IV. Lavabos, bona ombra, ambient 100 % escalador, *boulder* i pàrquing, tot per 5 \$ la nit. Oficialment, però, tan sols ens hi podem estar una setmana –si no és que canviem el nostre nom setmanalment, cosa que fa tothom. Hi ha una certa permissibilitat, sempre que paguem i no fem soroll més enllà

Traçat de la Nose.

de les onze de la nit. Poca broma amb els Rangers.

A la vall tan sols hi ha un altre càmping al Curry Village; té més serveis i costa 10 \$ la nit. Altres opcions són els *lodges* –una mena d'apartaments–, per 160 \$ el dia, o els hotels, amb preus similars.

ON PODEM MENJAR:

L'opció més rendible i sana és fer-nos el nostre propi menjar. Si decidim no cuinar, hi ha bufets lliures al Curry Village i a Yosemite Lodge, per uns 20 \$, i també moltes hamburgueseries, pizzeries o similars.

ZONES PROPERES:

Tuolumne Meadows: situat a gairebé 2.500 m i a tan sols 30 km de Yosemite; hi trobarem vies per equipar de fins a 300 m i zones d'escalada esportiva sense equipar. És una bona opció per fugir uns dies de la calor de Yosemite.

Red Rocks: és una famosa i concorreguda zona d'escalada amb més de 800 vies, situada a 15 km de Las Vegas. Excel·lent roca i bon equipament en general. Molt recomanable.

Yoshua Tree: solitària i bucòlica zona de *boulder*, principalment, molt a prop de Los Angeles. Bons sectors de *boulder* amb una roca molt particular. Per als fanàtics del *boulder*.

